

VARJE IDROTTSUTÖVARE HAR SIN TID!

När friidrotts-VM pågår är det världens ögon som fokuseras på individen. Några kollektiva prestationer ligger knappast inom räckhåll, även om det nu kan förekomma en sammanräkning av olika länder i ett plågsamt maraton.

Individen är i centrum, men även överkraven och de högt ställd förväntningarna. Idrottsjournalisterna gör sitt bästa för att styra upp resultaten till en sorts mekanisk megafon av önskemål och prestationskrav - tills den verkliga ödesminuten infinner sig.

Frågan kommer: "Får man misslyckas?" Svaret är retoriskt: "Nej!"

När Bolt tjuvade på sina i förväg vunna etthundra meter var det som om hela världen suckade och drog ett ångestfullt andetag av besvikelse. Det tänkta mönstret var brutet. Det blev inte som man hade tänkt. Mästaren fanns inte med på prispallen.

Våra förutbestämda tankar och åsikter får sig i detta ögonblick en knäck. Det s.k. självförtroendet ramlar ner och dränks i vattengraven. Ett självförtroende, som i själva verket betyder att ödmjukheten satts ur spel.

Vi samlas framför höjdhoppssribban. Hur ångestfull är inte den hoppande "svanen", som långbent och midjelätt strävar fram mot nya segrar och väntade ovationer. Mediatrycket klappas fram med snabba handflator och tränaren blickar nervöst mot höjdhoppställningen.

Hur befriande var det inte de gångerna som Stefan Holms pappa stod med filmkameran i högsta hugg. Det var som en familjeträff, där far och son lekte fram både höjder och bilder. Kan man få en mer rogivande händelse i TV?

Nu triggas Emma Green Tregaro mot en ribba, som bara inte vill vara med. Hennes ögon är fyllda av adrenalin och frågan är om hon ens ser ribban. Kan en journalist förstå detta? Inte ens när tårarna i efterinervjuerna kommer är det någon som förstår. Leken har plötsligt blivit allvar.

Ty visst är det så, att när leken inte kommer fram, och de prestationsfyllda kraven finns på plats, då är det bara daghemsgårdens känsla som gäller.

Ingen arena i världen kan ersätta skolgårdens lek och löpande stafetter och daghemsgårdens klätterställningar.

Det är där inne i det barnsliga hjärtat, som de stora resultaten kan finnas. Där finns skratten, de avspända musklerna, spontana leenden och oreserverade skratt. De rullar ut över asfalten eller det nyss daggfyllt gräset.

Idrotten får med andra ord inte bli för allvarlig. Den måste hålla sig borta från lockande bankvalv och feta plånböcker. Den måste mer eller mindre söka sig tillbaka till Pierre du Coberteins ideal och kollektivt spontana sammanhållning.

Så blir varje stafettlöpning en helt annan historia. Löparna lyfts upp och de olika prestationerna fogas in i varandra; kopplas samman, som löpande stafettpinnar med rätt att bli varsamt behandlade.

Så får också Christian Olsson, trestegshopparen, ont i fot, rygg och vad. Det är samma visa varje gång.

Är det verkligen meningen att idrotten skall driva till skador och långvariga sjukskrivningar? Är det meningen att varje hopp skall vara en kamp mot kommande akutintag på sjukhus och vårdcentraler?

Skulle man inte kunna tänka sig att den där leken är nu förbi – det gäller systrarna Kallur, det gäller Carolina Klüft och så den hedervärde Olsson.

Jag minns väl den gången då Björn Borg ville komma tillbaka till tennistoppen och kom ut på tennisbanan med en hederlig trärocket i handen! Den tiden var redan förbi.

Ja, det svenska fri-idrottsundret har haft sin tid. Nu återstår spillrorna av en förlorad heder. Låt oss bevara den även inför ett OS i London nästa år. Ett OS där nya förmågor kommer fram med lek i sina fötter, armar och tår.

Det går inte att leva på gamla resultat, meriter och prestationer. Det är att befinna sig i den återvändsgränd, som kan locka till otillåtna medel för att kunna prestera.

Någonstans inom oss finns det ändå en Usain St. Leo Bolt som vill dansa och le. Varje idrottare har sin tid. Låt även våra kommentatorer i tv och radio förstå detta!

Hans-Evert Renérius